

Ο Μητροπολίτης Κυθήρων για το Ουκρανικό.

Πέμπτη, 02 Μάιος 2019

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κυθήρων κ. Σεραφείμ

Κατ' ἔτος, ἀπό τῆς ἐλέω Θεοῦ ἐκλογῆς καί χειροτονίας μου εἰς Ἐπίσκοπον καί Μητροπολίτην Κυθήρων, στοιχῶν τῇ ἀπό τοῦ κατηξιωμένου καί Πανορθόδοξου παραδοχῆς καί ἀκτινοβολίας ἀειμνήστου Γέροντός μου Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κυροῦ Ἱεροθέου παραδόσει, ἀπέστειλλον ἐπί ταῖς ἀγίαις ἑορταῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ Θείας Ἐπιφανείας καί τοῦ Ἁγίου Πάσχα ταπεινάς εὐχετηρίουσ προσρήσεις εἰς Ὑμᾶς τούς ἀγίους Προκαθημένους τῶν κατὰ τόπους Αὐτοκεφάλων τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί λοιπούς Πρωθιεράρχας, Σεβασμιωτάτους καί Πανιερωτάτους Μητροπολίτας, ἐκζητῶν ἐν ταύτῳ τὰς θεοτίμους Ὑμῶν εὐχάς καί προσευχάς ὑπὲρ τῆς ταπεινότητός μου καί τῆς θεόθεν λαχούσης μοι Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ.

Ἐφέτος, ἐπικειμένων τῶν θείων καί κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἐθεώρησα ἐπιτακτικόν καί ἐπάναγκες νά ἀπευθύνω ἐκ μέσης καρδίας καί ἐν βαθείᾳ ταπεινώσει καί συστολῇ Πασχάλιον ἱκεσίαν καί ἐνδομύχους εὐχάς εἰς ὅλους Ὑμᾶς, ὡς ὁ ἔσχατος καί ἐλάχιστος τῶν Ἐπισκόπων, μὴ διανοούμενος τό παράπαν νά διδάξω οὐδένα, ἀλλά διὰ νά συμπροβληματισθῶμεν καί συναγωνισθῶμεν ἅπαντες ἐν ταῖς προσευχαῖς¹ τὴν ὑστάτην αὐτὴν καί κρίσιμον ὥραν, ὅτε ἐπαπειλεῖται σοβαρῶς καί διακυβεύεται ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐνότης, ὁμοφροσύνη καί ἀλληλοπεριχώρησις πασῶν τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, τῶν συγκροτουσῶν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὡς μὴ ὤφειλε ἀνακύψαντος καί διατηρουμένου ἐν ἐξάρσει καί ὀξύτητι σοβαροτάτου ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος ἐκ τῆς καθ' ὃν τρόπον παρεχωρήθη καί εἰς οὓς ἐδόθη ἡ Αὐτοκεφαλία ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Οὐκρανίας.

Λόγω τῆς κρισιμότητος καί τῶν ἀπεριορίστων διαστάσεων τοῦ φλέγοντος τούτου Οὐκρανικοῦ κανονικοῦ καί ἐκκλησιολογικοῦ ζητήματος, τό ὁποῖον ἐπιφέρει φρικτὰς κανονικὰς συνεπειὰς καί ἐπιπτώσεις εἰς ἅπαν τό ἀπό τῶν περάτων ἕως τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον Πλήρωμα, -διό καί ἐκφεύγει τῶν ὀρίων μιᾶς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας-, θά ἐπιχειρήσω συντόμως, ἐν ἀγωνίᾳ κορυφουμένη, «ἀληθεύων ἐν ἀγάπῃ»² καί μὴ προσβλέπων εἰς πρόσωπα ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς κατενώπιον Θεοῦ ἰστάμενος, νά καταθέσω τὴν ἐλαχίστην μου ταύτην μαρτυρίαν καί ἔνθερμον ἔκκλησιν.

<https://www.romfea.gr/epikairota-xronika/28825-o-mitropolitis-kuthiron-gia-to-oukraniko>

Ὅλο το κείμενο στις ἐπόμενες σελίδες.

Εκτυπῶσιμο: https://www.imdleio.gr/diaf/2019/Ukr-Kyth_Ser.pdf

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΚΥΘΗΡΩΝ & ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΩΝ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Πασχάλιος ίκεσία και ένδομυχοι εύχαι

*Παναγιώτατε και Μακαριώτατοι Άγιοι Προκαθήμενοι
των Αυτόκεφάλων Όρθοδόξων Έκκλησιών,
Σεβασμιώτατοι Αρχιεπίσκοποι και Σεβασμιώτατοι
και Πανιερώτατοι Άδελφοί Μητροπολίται,
Εύλογεΐτε*

Κατ' έτος, από της έλέω Θεού έκλογής και χειροτονίας μου εις Έπίσκοπον και Μητροπολίτην Κυθήρων, στοιχών τη από του κατηξιωμένου και Πανορθόδοξου παραδοχής και ακτινοβολίας άειμνήστου Γέροντός μου Μητροπολίτου Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κυρού Ίεροθέου παραδόσει, απέστειλλον επί ταΐς άγίας έορταΐς της του Χριστού Θεΐας Έπιφανείας και του Άγίου Πάσχα ταπεινάς εύχετηρίους προσρήσεις εις Ύμᾶς τούς άγίους Προκαθημένους των κατά τόπους Αυτόκεφάλων του Θεού Όρθοδόξων Έκκλησιών και λοιπούς Πρωθιεράρχας, Σεβασμιωτάτους και Πανιερωτάτους Μητροπολίτας, έκζητών έν ταύτῳ τάς θεοτίμους Ύμῶν εύχάς και προσευχάς ύπέρ της ταπεινότητός μου και της θεόθεν λαχούσης μοι Ποίμνης του Χριστού.

Έφέτος, επικειμένων των θείων και κοσμοσωτηρίων έορτών του Άγίου Πάσχα, έθεώρησα έπιτακτικόν και έπάναγκες νά απευθύνω έκ μέσης καρδιάς και έν βαθεία ταπεινώσει και συστολή **Πασχάλιον ίκεσίαν και ένδομύχους εύχάς** εις όλους Ύμᾶς, ώς ό έσχατος και έλάχιστος των Έπισκόπων, μή διανοούμενος τό παράπαν νά διδάξω ουδένα, αλλά διά νά συμπροβληματισθώμεν και συναγωνισθώμεν άπαντες έν ταΐς προσευχαΐς¹ την ύστάτην αυτήν και κρίσιμον ώραν, ότε έπαπειλείται σοβαρώς και διακυβεύεται ή έν Αγίῳ Πνεύματι ένότης, όμοφροσύνη και άλληλοπεριχώρησις πασῶν των Άγίων του Θεού Έκκλησιών, των συγκροτουσῶν την Μίαν, Άγίαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν, έξ άφορμής του ως μή άφειλε ανακύψαντος και διατηρουμένου έν έξάρσει και όξύτητι σοβαροτάτου έκκλησιολογικού προβλήματος έκ της καθ' όν τρόπον παρεχωρήθη και εις οὓς έδόθη ή Αυτόκεφαλία έν τη χώρα της Ουκρανίας.

Λόγω της κρίσιμότητος και των άπεριορίστων διαστάσεων του φλέγοντος τούτου Ουκρανικού κανονικού και έκκλησιολογικού ζητήματος, τό όποΐον έπιφέρει φρικτάς κανονικάς συνεπειάς και έπιπτώσεις εις άπαν τό από των περάτων έως των περάτων της Οικουμένης Όρθόδοξον Χριστεπώνυμον Πλήρωμα, -διό και έκφεύγει των όρίων μιᾶς τοπικής έκκλησιαστικής δικαιοδοσίας-, θά έπιχειρήσω συντόμως, έν άγωνία κορυφουμένη, «άληθεύων έν άγάπη»² και μή προσβλέπων εις πρόσωπα ανθρώπων, άλλ' ως κατενώπιον Θεού ίστάμενος, νά καταθέσω την έλαχίστην μου ταύτην μαρτυρίαν και ένθερμον έκκλησιν.

Συνέχει όλους ήμᾶς ή σπουδαία και βαρυσήμαντος Αρχιερατική του Κυρίου ήμῶν Ίησου Χριστού Προσευχή, ή πρό του Σταυρικού Πάθους αναπεμφθείσα τῷ

Θεῶ καί Πατρί, καθ' ἣν ἐναγωνίως προσηύχето ὁ Μέγας Οὐτός Αρχιερεὺς· **«Πάτερ ἄγιε τήρησον αὐτούς ἐν τῷ Ὄνόματί Σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὡσιν ἐν καθώς ἡμεῖς»**³. Ὁ Αρχηγός τῆς Πίστεως καί τῆς Σωτηρίας ἡμῶν ἐνουθέτησε τοὺς αἰτουμένους πρωτοκαθεδρίαν δύο ἀνταδέλφους Μαθητάς Του, εἰπών· «ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δούλος»⁴. Ὁ Θεῖος Διδάσκαλος ταπεινούμενος «λαβὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτὸν ... καί ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν (καί εἶπε)· εἰ ἐγὼ ἐνίψα ὑμῶν τοὺς πόδας ὁ Κύριος καί ὁ Διδάσκαλος, καί ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας»⁵. Καί ἀφοῦ «ὄτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον, τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν ...»⁶, κενώσας ἑαυτὸν καί καταδεξάμενος τὴν ἄκραν ταπεινώσιν, «ἡμῖν ὑπολιμπάνει ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ»⁷.

Εὐκτέον εἶναι ἡ **κορυφαία αὕτη καί ἀπαράμιλλος θυσιαστικὴ θεία ἀγάπη καί ἡ ἄκρα ταπεινώσις τοῦ Δεσπότη τοῦ ἀπάντων Ἰησοῦ Χριστοῦ** νά πληρώσουν, συνέξουν καί δονήσουν τὰς Αρχιερατικὰς ἡμῶν καρδίας οὕτως, ὥστε ἐν σοφίᾳ καί συνέσει καί χάριτι πολλῇ νά βιώσωμεν τὴν ὑπερφυᾶ καί ἐναγωνίον ἐκείνην Αρχιερατικὴν Προσευχὴν· «ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς σύ Πάτερ ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καί αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν...»⁸, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα κρίσιμον καιρὸν τῆς δοκιμασίας τῆς ἐνότητος τοῦ καθόλου ἀγίου καί ἱεροῦ Σώματος τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ταπεινῶς καί ἐμπόνως φρονῶ ὅτι τό ἀνακῦψαν πελώριον κανονικὸν πρόβλημα τῆς οὕτω πωσ γενομένης ἀποκαταστάσεως καί ἀναγνωρίσεως ὡς «Αὐτοκεφάλου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας» τῶν ὑφισταμένων δύο σχισματικῶν μερίδων, συνιστωσῶν τὴν συντριπτικὴν μειονότητα τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος (Ἱεροῦ Κλήρου καί Λαοῦ) τῆς Οὐκρανίας, ἀρθείσης προηγουμένως ἀντικανονικῶς τῆς κανονικότητος τοῦ παρά πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνεγνωρισμένου ὡς κανονικοῦ Μητροπολίτου Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας κ.Ὀνουφρίου, ὑπερβαίνει πᾶν προηγούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ (βαθύτερον καί πολυπλοκώτερον καί αὐτοῦ τοῦ Μελιτιανοῦ σχίσματος, τό ὁποῖον πάντως ἐπελύθη κατ' ἄκραν οἰκονομίαν ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου) καί τυγχάνει δαιδαλῶδες καί εὐρυδιάστατον. Ἡ ἀποκατάστασις συλλήβδην ὡς κανονικῶν Ἐπισκόπων καί Κληρικῶν καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί σχισματικῶν, ἀλλὰ καί τῶν ὑπ' αὐτῶν, (ὄντων καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καί σχισματικῶν), κεχειροτονημένων, προδήλως δέ καί ἀναμφιβόλως ἐστερημένων τῆς Θείας Χάριτος καί τοῦ δικαιώματος τοῦ Ἱερουργεῖν καί Ἱεροπράττειν, εἶναι τι τό ἀδιανόητον καί πάντῃ ἀσύμβατον πρὸς τοὺς Θεῖους καί Ἱερούς Κανόνας καί τό Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ προσφάτως ἀνυψωθεὶς εἰς «Προκαθήμενον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας» κ.Ἐπιφάνιος «ἐχειροτονήθη» καί εἰς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης (Διακόνου, Πρεσβυτέρου καί Ἐπισκόπου) ὑπὸ τοῦ πρώην Κιέβου κ.Φιλαρέτου, ὄντος καθηρημένου, ἀναθεματισμένου καί σχισματικοῦ, διό καί τυγχάνει κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας καί τὴν μακραίωνα Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν ἄμοιρος παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ, μὴ μεταλαβὼν τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὑπὸ καθηρημένου καί ἀκοινωνήτου Αρχιερέως καί μὴ δυναμένου αὐτοῦ τοῦ τετελεσμένου γεγονότος νά θεραπευθῇ ἐξ ὑστέρου, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων.

Ἐνδεικτικῶς, ὁ Μέγας Βασίλειος σαφέστατα δηλοῖ ὅτι **«οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες, οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτοῖς· ἐπέλιπε γάρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν»**⁹. Καί εἰς τὸν αὐτὸν Κανόνα

προσθέτει : «... οί δέ άπορραγέντες, λαϊκοί γενόμενοι, ούτε του βαπτίζειν, ούτε του χειροτονεΐν είχαν έξουσίαν, ούτε ήδύναντο Χάριν Πνεύματος Αγίου έτέροις παρέχειν, ής αυτοί έκπεπτώκασι»¹⁰. Ο δέ άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, αναφερόμενος εις τά δεινά του σχίσματος, σημειώνει ότι : «Του εις αίρεσιν έμπεσεΐν τό τήν Έκκλησίαν σχίσαι ούκ έλαττον έστι κακόν»¹¹, έπικαλείται δέ γνώμη άγιου άνδρός, ύποστηρίζοντος ότι «ουδέ αίμα μαρτυρίου άποπλύνει τό σχίσμα»¹².

Αί διατυπωθεισαι έν τω Πατριαρχικω περιβάλλοντι θεωρίαί περί του Πρωτοθρόνου Προκαθημένου και Οικουμενικού Πατριάρχου ως όντος «primus sine paribus» και περί του άλλως, αστόχως έρμηνευομένου, ύπερφυεστάτου και πρωταρχικού Μυστηρίου της Αγίας Τριάδος και της έν αυτή Τριαδικής κοινωνίας, του «δυσθεωρήτου και Αγγέλων όφθαλμοΐς»¹³, πειρώνται στησαι πρωτεΐον ουχι τιμής, άλλ' έξουσίας έν τη Αγιωτάτη ήμων Ορθοδόξω Έκκλησία, (όπερ προδήλως προσιδιάζει μόνον εις τον «κατ' αυστηρόν και άποκλειστικωσ μοναρχικόν σύστημα»¹⁴ διοικουόντα άρχοντα του Βατικανου), διό και αφίστανται της άληθείας, άποπροσανατολίζουσαι τους άποδεχομένους αυτάς.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, έρμηνευτής και σχολιαστής των Ιερων Κανόνων του Ιεροϋ Πηδαλιου, έπικαλούμενος και τήν γνωμοδότησιν του διακεκριμένου Κανονολόγου Ζωναρα, καθορίζει τά δικαιώματα και τάς δικαιοδοσίας επί των εκκλητών του τε Οικουμενικού και των λοιπων Πατριαρχων «μόνον των ύποκειμένων τω Κωνσταντινουπόλεως έχει ο Κωνσταντινουπόλεως τάς εκκλητους, ώσπερ και των ύποκειμένων τω Ρώμης έχει ο Ρώμης τάς εκκλητους» και «ου πάντων των Μητροπολιτων πάντως ο Κωνσταντινουπόλεως καθειται δικαστής, αλλά των ύποκειμένων αυτω»¹⁵.

**Παναγιώτατε,
Μακαριώτατοι,**

Σεβασμιώτατοι και Πανιερώτατοι Άγιοι Πατέρες και Άδελφοί,

Ο Θεΐος Δομήτωρ της Αγίας ήμων Ορθοδόξου Έκκλησίας, οί Χριστοκήρυκες Άγιοι Απόστολοι και οί Άγιοι Θεοφόροι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Οικουμένης παρέδωκαν διά της Θεΐας Γραφής και των Αγίων Οικουμενικων και Τοπικων Συνόδων τη Αγιωτάτη ήμων Έκκλησία τό Ιερόν Πηδάλιον Αυτής και τήν βαρύτιμον Ορθόδοξον Παράδοσιν και Κληρονομίαν. Τό Συνοδικόν σύστημα, λειτουργούν άρίστως υπό τό Θεΐον φως και τον φωτισμόν των Θεΐων και Ιερων Κανόνων, διευθετεί θεαρέστως άπαντα τά αναφυόμενα διοικητικά και πνευματικά εκκλησιαστικά θέματα. Τό Θεΐον Σύνταγμα των Ιερων Κανόνων καθορίζει και προβλέπει τά όρια και τάς δικαιοδοσίας εκάστης των κατά τόπους Αγίων του Θεου Έκκλησιων. Ο καθ' ύπερβασιν των Ιερων Κανόνων έπεκτατισμός εις άλλοτριας διακεκριμένας άπ' αιώνων εκκλησιαστικάς δικαιοδοσίας και ο Συνοδικωσ κατακεκριμένος Έθνοφυλετισμός θεωρουνται παντελωσ άποδοκιμαστέοι και άποφευκτέοι. «Έθνος άγιον»¹⁶ και «λαός περιούσιος»¹⁷ είναι σύμπας ο Ορθόδοξος Χριστώνυμος λαός του Θεου, τουθ' όπερ καταδικάζει τήν αίρεσιν του Έθνοφυλετισμου. Αλλά και ή δεινή παναίρεσις του Οικουμενισμου συνιστά σύγχρονον μάστιγα.

Αντί άλλων πασχαλιων ευχων άς μου επιτραπη νά ένώσω τήν φωνήν μου μεθ' όλων των Αγίων κατά τόπους Αυτοκεφάλων Έκκλησιων, αί όποΐαι άχρι του νυν έμφρόνως δέν άποδέχονται έν τη λειτουργικη πράξει τήν άποδοθεισαν εις τάς μερίδας των σχισματικων της Ουκρανίας Αυτοκεφαλΐαν διά τήν όλως ιδιάζουσαν αυτήν περίπτωσιν και αιτουνται τήν σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου εις

ἀντιμετώπισιν τοῦ ὀξυτάτου προβλήματος τοῦ διχασθέντος Οὐκρανικοῦ λαοῦ καί τῆς ὀσημέραι ἐπιτεινομένης ἐντάσεως τῶν διωγμῶν τῆς Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἐν 21ῳ αἰῶνι, τῶν διωκτῶν ἐρειδομένων εἰς τὴν ἰσχύν τῆς Οὐκρανικῆς Πολιτείας καί τὴν συμπάραστασιν τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐάν διὰ διαφόρους λόγους καθίσταται δυσχερῆς ἢ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου, ἃς συσκεφθῆ συνοδικῶς, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ἐκάστη κατὰ τόπους Ἀυτοκέφαλος Ἐκκλησία καί μετὰ ἀβίαστον καί ἀδιάβλητον ψηφοφορίαν ἃς κομίση ὁ ἕκασταχοῦ σεπτὸς Προκαθήμενος τὸ ἀποτέλεσμα καί τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Μόνον ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι καί ὄχι διὰ παρεμβάσεων καί πιέσεων δύναται νὰ ἐπιλυθῆ θεοφιλῶς καί θεαρέστως τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα.

Περαίνων τὴν παροῦσαν Πασχάλιον παρέμβασιν καί παράκλησίν μου ἐπιθυμῶ νὰ εὐχηθῶ ἀπὸ καρδίας νὰ διδαχθῶμεν καί ἐμπνευσθῶμεν ἅπαντες ἐκ τοῦ Λεντίου, τῆς ἄκρας ταπεινώσεως καί κενώσεως τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας καί τῆς ὑπερφουῦς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς Του καί νὰ διέλθωμεν τὰς ἀγίας καί κοσμοσωτηρίους ἑορτάς τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἐν τῷ Θείῳ καί Ἀνεσπέρῳ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, τῇ Ἀναστασίμῳ χαρᾷ καί ἀγάπῃ καί ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν νὰ πληροῖ τὰς Ἀρχιερατικὰς ἡμῶν καρδίας. Καί προεχόντως νὰ παρέχωμεν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τὴν ζῶσαν ὀρθόδοξον μαρτυρίαν ἐν τῇ ἀγία ἐνότητι καί τῇ ἀγάπῃ τοῦ Ἀναστάντος Θείου Λυτρωτοῦ μας, τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τῶν οἰκτιρμῶν καί τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐξαιτούμενος τὴν Ὑμετέραν κατανόησιν καί τὰς θεοπειθεῖς Ὑμῶν εὐχὰς ἐπὶ τὴν ἐλαχιστότητά μου καί τὸ ἡμέτερον Ποίμνιον, διατελῶ,

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καί ἀγάπης Χριστοῦ

†Ὁ Κυθήρων Σεραφεῖμ

†Ὁ Κυθήρων Σεραφεῖμ

Σημείωσις : Τὸ ὡς ἄνω κείμενον κοινοποιεῖται σήμερον, τὴν 2αν Μαΐου ἐ.ἔ. ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί στόλου τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον Πλήρωμα εἰς προάσπισιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος καί τῆς Κανονικῆς Τάξεως ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν ἐνὶ λόγῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως καί Κληρονομίας. Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία παράγει Ἱερούς Κανόνας καί Δογματικούς Ὁρους, ἐάν δεῖσῃ, οὐδέποτε ὁμως καταργεῖ καί ἀλλοιώνει Ἀποφάσεις, Δογματικούς Ὁρους καί Ἱερούς Κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν καί τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀναγνωρισθειῶν Τοπικῶν Συνόδων. Διότι ἄλλως, ἐάν ἐκάστοτε θεσπιζῆ νέους «δογματικούς ὄρους» καί καινοφανεῖς «ἱερούς κανόνας», ἀθετοῦντας καί

ἀγνοοῦντας τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῶν αὐθεντικῶν ἐκείνων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῶν παντοειδῶν αἱρέσεων.

†Κ.Σ.

¹ Πρβλ. Ρωμ. ιε' 30.

² Πρβλ. Ἐφεσ. δ' 15.

³ Ἰωάν. ιζ' 11.

⁴ Ματθ. κ' 26-27.

⁵ Ἰωάν. ιγ' 4-5, 14.

⁶ Λουκ. κγ'.

⁷ Πρβλ. Α' Πετρ. β' 21.

⁸ Ἰωάν. ιζ' 21.

⁹ Μ. Βασιλείου Κανῶν Α', Ἱερὸν Πηδάλιον, ἐκδ.οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1990, σελ.587.

¹⁰ Αὐτόθι.

¹¹ Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, εἰς Ἐφεσίους, Ὁμιλία 14, 4. ΡG 62, 87.

¹² Αὐτόθι.

¹³ Πρβλ. α' οἶκον τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

¹⁴ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου (†), Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἐκδ. Τρίτη, Ἀποστολική Διακονία, 1997, σελ.19.

¹⁵ Ἱερὸν Πηδάλιον, Κανῶν Θ' τῆς Δ' Οἴκουμ. Συνόδου, Ἀθῆναι 1841, σελ.108.

¹⁶ Α' Πετρ. β', 9.

¹⁷ Τιτ. β', 14.